



Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 1

4. ledna 2015

Cena: 8 Kč

K 95. VÝROČÍ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

Vznik Církve československé husitské je zvláštním způsobem propojen s Vánocemi a s Novým rokem. O Vánocích 1919 se nová církev zrodila a vnitřně utvářela v radostném liturgickém společenství naslouchajících evangelium o narození Ježíše Krista a slavicích Boha českým jazykem. Na prahu nového roku 1920 po rozhodnutí pro samostatnou církev dne 8. ledna byla vzhledem k veřejnosti vyhlášena 11. ledna v chrámu sv. Mikuláše v Praze na Staroměstském náměstí. Naše církev vznikla historicky z katolického modernismu – hnutí 19. a počátku 20. století – a jejími prvními duchovními byli původně římskokatoličtí kněží. Její náboženská tradice sahá však ještě mnohem hlouběji do naší historie. Dosahuje až do doby Mistra Jana Husa a dvě stě let trvající české reformace. Jistě ne náhodou se ohlas vzniku této církve projevoval právě v místech, kde před staletími v předbělohorské době existovaly ultravivističké farnosti, jako tomu bylo zvláště v oblastech středních nebo východních Čech.

Cesta, kterou se nová křesťanská církev ubírala, vedla časem prvorepublikové demokracie a vlastenecké atmosféry, ale také procházela dobou blížící se světové krizi, která vyústila ve 2. světovou válku. V roce 2015 uplyne od jejího skončení 70 let. Právě v tomto období se stalo zřejmé sepětí naší církve s podmaněným národem a projevovalo se odbojem proti nacismu. Církev si tak získala ve veřejnosti značnou prestiž pro statečnost

i oběti duchovních a laiků. Následovala doba poučovací politické totality, která znamenala pro naši církev omezení mnohých činností a působení ve společnosti, které bylo od počátku vlastní jejímu poslání „naplnit současné snažení mravní a poznání vědecké Duchem Kristovým“. V těchto náročných dobách si však mnozí duchovní a věřící, setrvávající v církvi, mohli uvědomovat hluboké křesťanské kořeny a základy víry, která je opřena o Ježíše Krista, Pána církve. Naše osvobozující poznání spočívá v tom, že i „přes svou porušenost náležíme moci Ducha svatého jemu jako jeho lid“ (Základy víry ČCŠH, ot. 1). S ním a opření o jeho milost jsme prožívali v církvi i předcházející roky, kdy jsme se vyrovnávali s různými náročnými situacemi, ale také rozvíjeli život v náboženských obcích a věnovali se aktivitám motivovaným naší společnou vírou v Ježíše Krista a konali je podle svých obdarování i sil.

Je před námi nový rok 2015, který je pro nás vyznačen jménem českého reformátora jako „Husův rok“. Charakteristickým rysem českého reformátora byla jeho vytrvalost, pevnost, odolnost, stálost (latinsky constantia). Hus jako Boží služebník se projevoval mnohou vytrvalostí (2 K 6,4), a to v jednání i v učení (1 Tm 4,16). Kež se i na nás projevuje větší vytrvalost víry, abychom dokázali naplňovat Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno (Žd 10,36).

Tomáš Butta,
patriarcha



PŘIPOUTEJTE SE!

Začátek nového roku můžeme přirovnat ke startu letadla. Cestující neví, jaký bude let. Povětrnostní podmínky je možno do jisté míry zjistit předem, ale jestli se podaří dobře přistát, to neví na rok 2015 ani pilot. Je přirozené, že se v těchto dnech mnozí ptáme, co nás čeká v započatém roce. Startujeme a ptáme se, jaký bude let a jaké přistání. I od letošního roku každý něco čeká. Někdo očekává uzdravení z vleklé nemoci, jiný zlepšení podmínek v zaměstnání, nejeđen mladý člověk očekává navázání dobré známosti. Je určitý rozdíl v tom, jak očekávají lidé, kteří nepočítají s Bohem, a jak lidé věřící. Kdo jde životem s vírou v živého Boha, ví už něco o cíli. Vyznáváme-li, že Ježíš Kristus je naším Spasitelem, víme vlastně aspoň předem dvojí: Že v cíli života, ať bude jakýkoliv, nás čeká ten, u něhož budou končit dějiny světa i život každého, že přistání bude bezpečné. A víme i druhou věc: Máme-li jistotu posledního cíle, víme, že dny, které nás předcházejí, nás nemohou odloučit od lásky Boží. V kriminálních a dobrodružných románech často ještě na předposlední stránce nevíme, jak vše dopadne. Klasikové naznačují už na počátku, jestli hrdina přežije, nebo skončí tragicky. Bůh ale nedělá z našeho života krimiromán. Hned z první stránky Bible se dovídáme, že on je „počátek i konec“. Je to velká věc, smí-li věřící člověk už dnes vědět a vyznávat: Jsem Kristův a zůstanu jeho navždy. Jsem jeho ve chvílích, kdy snad budu na operačním stole, i ve dnech zkoušek a krizí, ale i pohody. Letadlo roku 2015 odstartovalo. Připoutejte se. Kdo je připoután vírou, nemusí se bát. -czka

Jsmo církví československou nebo husitskou? Národní, Kristovou, Husovou nebo „naší“?

Možná jste si toho všimli také. Při setkáních s kolegy pastýři či věřícími jiných církví nikdo z nich nevyslovuje ve vztahu k domovské církvi tak často přivlastňovací zájmeno „naše“, jako právě „my“ – husité. Myslím, že se nejedná jen o rozlišovací prvek v ekumenických rozhovorech.

Užití přivlastňovacího slovíčka, které běžně užíváme i v našem prostředí, když to není nezbytně nutné, tj. při kázáních apod., dává tušit, že celá věc má hlubší kořeny. Kouzlo nechtěného vynikne zvláště tehdy, když přijde na řadu „člen naší církve“ a zvolá: „Jsem u té vaší církve a přišel jsem zaplatit příspěvků!“, jak trefně poznamenal plzeňský biskup F. Štojdil na diecézním webu. Je to snad signál od oveček, že církev je v držení farářů?

Pokud si uvědomíme souvislost mezi snahou Jednoty katolického duchovenstva po roce 1918 a vznikem Církve československé, není tato teze zcela mylná. Avšak nově vzniklý církevní útvar jistě nesloužil k ukojení majetnických či panovačných choutek reformních kněží. Naopak,

motivem byla pastýřská péče o duši českého člověka, který byl zklaman z církve římské, se kterou se vnitřně či navenek rozcházel. V zájmu uchování jeho další naděje na spásu a život věčný otevírá svou mateřskou náruč Církev československá. Tito věřící se s novou církvi ztotožnili, rádi a dobrovolně se v ní angažovali a něžně o ní mluvili – jako o „naší církvi“. Použití sousloví „naše církev“ samo o sobě tedy není na škodu. Pokud však odkazuje jen na historickou skutečnost, že jsme si ji sami po lidsku vytvořili a sami si ji přizpůsobujeme ke svému obrazu tak, aby se nám líbila, pak se zcela určitě vzdalujeme od intence otců zakladatelů.

Církev Božího lidu, která putuje po dvě tisíciletí pozemskými dějinami, nežije našťásti výhradně z lidských zdrojů, nýbrž z milosti a darů Ducha svatého. S ulehčením lze tedy konstatovat, že církev nemůže být naše, protože ji ani ze své podstaty jako církev

Kristovu vlastnit nelze. Nýbrž skrze nároky plynoucí z následování Krista, výzvy k obrácení a hledání Pravdy, vlastní ona nás. Pokud říkáme naše církve a míníme tím ztotožnění se s Pánem církve i našeho života, v němž si uvědomujeme naši lidskou slabost a zároveň moc Boží spásy, pak do této církve patříme a slovíčko „naše“ je užito správně.

Svým názvem „československá“ vypovídá naše církevní společenství o dějinném pozadí i motivech svého vzniku, které jsou bezpochyby spjaty se vznikem samostatného státu. Ač tyto dobové okolnosti pominuly, nese si s sebou v názvu stále dědictví modernismu, který byl krom jiného charakteristický důrazem na národnostní a jazykovou pluralitu na jednotné liturgické platformě.

Vyjítí ze stínu modernismu, který se svojí starou metafyzickou teologií v nových podmínkách vyčerpala, nastalo s příchodem Zdeňka Trtíka

Pokračování na str. 3

Srdečně Vás zveme na bohoslužbu při příležitosti 95. výročí zrodu Církve československé husitské,

kteřá se bude konat

**v sobotu 10. ledna 2015 od 15 hodin
v chrámu sv. Mikuláše v Praze 1 na Staroměstském náměstí.**

Bohoslužbu povede bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta s biskupským sborem, kázáním poslouží brněnský biskup Mgr. Juraj Jordán Dovala.

Součástí slavnostní bohoslužby bude vysluhování svátosti kněžského a jáhenského svěcení, které povede br. biskup doc. ThDr. David Tonzar, Th. D.

Vystoupí komorní pěvecký Sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra.



O zbytečnosti Boží?

„Nepohrdám Boží milostí:
Kdybychom mohli dosáhnout spravedlnosti skrze zákon,
byla by Kristova smrt zbytečná.“
(Ga 2,21)

V diskuzích mezi ateisty a věřícími padá často argument, že i kdyby Bůh byl, je zbytečné o něm vůbec uvažovat, protože s faktorem, který prokazatelně neznáme, nemůžeme přece počítat; beztak Boha nikdo neviděl ani neslyšel a nemůžeme si na něj sáhnout, zvážít ho, změřit, pozorovat a dát ho do muzea. Když něco namítnete, ihned se ozve ona známá mantra: „A to mám věřit na nějakého vousatého dědečka na obláčku, který dává rozkaz mrakům, aby dávaly déšť, ha ha ha?“ Vidíte, nevěřící evidentně nebojují s Bohem jako takovým ani s křesťanskou vírou, ale se svojí vlastní falešnou představou o Nejvyšším. K tomu s oblibou dodávám, po vzoru apoštola Pavla, že vlastně svým způsobem věřím pro některé v neznámého Boha. V takového, o kterém nevíme, jak vypadá, a ani si ho nezobrazujeme, v Boha, který není z tohoto světa, v Boha, kterého si nepřivlastňuji, ale kterému sloužím. Jediné, co o něm prokazatelně vím, je fakt, že mne miluje a že se na něj mohu s důvěrou obracet v modlitbách. Často pak slýchám odpověď: „Ale v takového Boha nemám problém uvěřit ani já, jenomže proč? Není to zbytečné?“

Ono, ruku na srdce, ateista si dokáže velmi snadno představit Boha jako onu neznámou, jako ono X v matematické rovnici, která nemá řešení. Svým způsobem počítat s neznámou není zbytečné, často díky ní můžeme k nějakému řešení dospět, aniž bychom X vypočítali. Upřímně řečeno, ještě přijatelnější by pro nevěřící bylo, kdyby byl Bůh proměnnou Y, za kterou si lze dosadit libovolnou konstantu, podle toho, jak se to zrovna hodí. Jenomže, tak to právě s Bohem není.

Zde narážíme na fakt, že náš Bůh není pro nás věřící neznámý, neboť se nám dává poznat prostřednictvím svého Slova, které je obsažené v Písmu svatém. Bible není jen snůška legend a mýtů, jak mnozí liberálové hlásají, nýbrž jde o hluboké pravdy, bez jejichž pochopení nelze zcela pochopit fakt, že Bůh je tím Bohem, kterým je. Ať už nás trápí války, neštěstí, katastrofy, představte si svět bez Boha! Bez milosrdenství, bez slitování, bez lásky k bližnímu, bez odpuštění, bez naděje. Nebýt Boha, svět by se stal pouhopouhým peklem, tmou bez kousku světla, utrpením, jež nezná slitování, místem beznaděje a zoufalství. A v tomto ohledu, rozhodně, není Bůh zbytečný.

Ivo Kraus

Z kazatelského plánu

Druhá neděle po Vánocích

Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí.
ŽALM 93,1

První čtení: Jeremjáš 31,7-11

Tužby vánoční:

1. Abychom za příchodu Syna Božího na svět vděční byli, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom poselství pokoje našim bližním přinášeli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože všemohoucí, celý svět jsi naplnil světlem svého vtěleného Slova. Pomoz nám, abychom se tvým Světlem nechali vést ve všem, co konáme! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 1,3-14

Evangelium: Jan 1,10-18

Verše k obětování: Žalm 118,26.27

Verš k požehnání: Jan 1,12

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, děkujeme ti za to, že jsi na svět seslal světlo své slávy. Přiveď nás a všechny lidi k poznání tohoto Světla - tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 227, 231, 316, 317, 320, 210

Staví-li se dům

Když se podívám z okna svého bytu, vidím dva domy, nový, stavící se multifunkční objekt Dorn a starý dům se zatlučenými okny, uzamčenými dveřmi, určený k demolici. Na ty staré dveře kdysi křídou napsal nějaký nadšený evangelikál heslo: „Izrael a Ježíšovu církev svatou brány pekel nepřemohou.“ Deset let vidím ten nápis, nyní bude dům zbourán. Stavba vedle pokračuje velmi rychle, stavaři pracují i v sobotu a v neděli, mají na to určený termín, který musí dodržet.

Náš kostel v Brně-Králově Poli byl postaven v roce 1925, nadšením zakládajících členů, z jejich příspěvků, darů, modliteb a pomoci. První kostel Církve československé v Brně. Býval tehdy plný, se členy NO, mládeží, dětmi. S mnohými akcemi a aktivitami.

Dnes se s Boží pomocí snažíme, aby se sbor pomalu znovu začal naplňovat. Podíváme-li se na každoroční statistiky NO, vidíme, jak ubývají členové. Dvě generace chybí. Jistěže jsou výjimky...

A přesto, církev Kristovu brány pekel nepřemohou, jak čteme v Písmu. Jaké je řešení? Žalmista ve 127. žalmu píše: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“ Do Efesu říká Pán v knize

Zjevení: „Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí a vytrvalosti“ – ano, tohle všechno o nás Hospodin ví, a proto dodává pro nás aktuální: „Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku.“ (Zj 2,2a-3)



Kde je naše nadšení jako na počátku? Kde je naše láska? Kde je Hospodin při díle? Nestavíme sami ze svých sil, tendencí, cílů, finanční rozvahy, strategie? To jsou všechno dobré věci, nutné pro

obnovu církve, strategie, plány, cíle. Hospodin zaslíbil, skrze Krista říká: „Zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ (Mt 16,18) Starý dům bude zbourán, nový je ve výstavbě; a dobrý hospodář vydává ze svého pokladu staré i nové věci (Mt 13,52). Připomínejme si minulost, nadšení, lásku předešlých generací, ale stejně tak a o to víc hledíme Hospodina skrze Ducha svatého pro ten staro-nový dům naší církve. Připomínejme si našeho Mistra Jana Husa, který byl před 600 sty let upálen, ale jeho myšlenky jsou stále a nové!

Když vidím úsilí těch stavbařů na té nové stavbě, vidím jejich motivaci. Jejich motivace je materiální – slušné výplaty. Jaká je naše motivace???

Staví náš dům Hospodin? Máme tu první lásku, první nadšení?

Modleme se, ať Hospodin je s námi při stavbě naší církve. Katedrály se stavěly stovky, ne-li tisíce let. Každá generace něco přidala. Co naše generace přidá na té husitské vinici?

Hospodine, stavěj náš dům. Vytrhní nás z ospalosti a navrať nás k první lásce, k prvnímu nadšení! Amen.

Petr Mečkovský

Nad Písmem

SVĚTLEM SVĚTA JE KRISTUS

JAN 1,1-18

Sestry a bratři,

Započal se rok 2015 a s ním jsme vstoupili také do dvaapadesáti týdnů, ve kterých budeme připomínat našemu národu šestisté výročí mučednické smrti Jana z Husince. Když říkám připomínat, chci tím zdůraznit, že nejde o „oslavu upálení“, ale o připomínku života, díla a mučednické oběti, kterou pro náš národ Jan Hus podstoupil.

A dnes slyšíme svatého evangelistu Jana, kterak nám přináší nádherný hymnus světla. Světlem světa je Kristus a pouze ve svědcích víry se jeho podoba zrcadlí, tak jako měsíc nad řekou, či hvězdy nad klidnou hladinou jezera.

Když církev připomíná svědky křesťanské víry, mučedníky, světce, poustevníky či panny, pak to činí proto, aby v jejich životě ukázala na Krista. Je tedy zapotřebí, abychom se náhodou v tomto roce nepřistihli přitom, že naše ústa mluví o Husovi, ale při tom náš prst ukazuje na nás samotné. Stejně tak, a to je ještě podstatnější, nesmíme zapomínat při našich kázáních, výstavách a dalších událostech, na to, že Hus by bez Krista nebyl vůbec nic, stejně jako bez Krista nejsme nic ani my, naše církev, naši biskupové i patriarchové. My všichni jsme jen stíny, ocitneme-li se mimo život, který je, jak dnes slyšíme, pravým světlem, které osvěcuje každého člověka. Svatý Irenej Lyonský doslova říká: „Následovat Spasitele znamená mít účast na spáse, jako jít za světlem

znamená mít účast na světle.“ Tento teolog druhého století jasně vystihl podstatu pravé svatosti, o kterou je nutné z biblického hlediska usilovat.

Hus následoval Krista (nikoliv relativní filosofické pojmy jako „humanismus“). V Kristu nacházel plnost Lásky k bližnímu, úcty ke stvoření, absolutní Božské pravdy. V Kristově kříži, který dnes začíná opět mnohým vadit (odstraňují jej ze škol, stydí se za něj a považují jej za „nekorektní“ symbol), tak v tomto kříži spatřoval Hus bránu života. Náš český Jan kříž přijal („Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mne.“ - Lk 9, 23). Sacrosanctum Českého národa není jen v odlesku krásy a velikosti Pražské katedrály, ale našim úkolem v tomto roce bude, abychom národu připomněli pravý poklad víry, který nezaměnitelným způsobem

odhaluje právě a jedině Hus. Pamatujme v duchu masarykovského „Ježíš, ne Caesar“, že oslavy Husa by neměly být cirkusem plným estrády a pompy za peníze politiků, kterým se třeba dnes bude Hus hodit do jejich konceptu, a zítra na něj zase zapomenou. Ten, kdo chce o Husovi mluvit, by měl i dnes obléci postní plátno a bez příkrasy (i bez televizních kamer a fotoaparátů) se odevzdat Pravdě („Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ - Jan 8,32), protože jedině tak lidé poznají, že nehlásáme sebe, ale Ježíše Krista. Proto Vám všem, sestry a bratři, děkuji za modlitby za naši národní Církev československou husitskou i náš Český národ, a vyprošuji vám všem Boží pokoj a odvahu hlásat Krista i v roce Páně 2015. Amen

Filip Michael Štojd, plzeňský biskup

Pane, Děkuji ti za církev,
ve které jsi obnovil
předražený obraz našich otců a matek.
Mít svou církev znamená mít domov, pevný, jistý,
vonící teplem tvé posvěcující přítomnosti.
Nemůže být většího bohatství. Nemohl jsem dostat větší dar.
Moc tě prosím:
Ať z tohoto svatého domova,
který jsi pro mne zbudoval,
už nikdy neutíkám
v bláhové představě, že mi někdo podá
chutnější chléb a lahodnější víno.

Milan Matyáš

Deset let Nazaretu - Počátky a rozvoj

Prvního ledna 2015 uplyne deset let od počátku činnosti diakonického zařízení Církve československé husitské Nazaret. Rád bych proto připomněl nejen okolnosti vzniku, ale i historii rozvoje.

Nejprve o motivaci a vizi vzniku nového diakonického zařízení. Vedl jsem v té době již dvanáct let diakonické zařízení Domeček v Trhových Svinech. Z malých začátků tam vyrostlo poměrně velké dílo. V květnu 2000 se po půlroce úprav podařilo otevřít „nový“ Domeček, vlastně zcela přestavěnou budovu zvýšenou o jedno patro, když některé obvodové zdi se musely zbourat až k základu. O něco později se podařilo vybudovat vlastní tábořiště Domečku s vlastním srubem a zázemím v Borové na Českokrumlovsku.

vědomí, že handicapované děti jednou dospějí a budou potřebovat další péči a hlavně sebeuplatnění, bylo u zrodu myšlenky založit nové diakonické zařízení určené pro dospělé lidi s handicapem. (Občas jsem to sice interpretoval tak, že už jsem nestačil dětem při táborových rozcvičkách, ale to opravdu nebyl ten podnět.)

Začali jsme hledat mého nástupce v Domečku, vytvářel jsem vizi Nazaretu a po projednání ve všech možných grémiích jsme byli zapsáni v listopadu 2004 do Rejstříku církev-

lené louče“. To se týkalo jak finančních prostředků, tak prostor a vybavení, takže jsme začínali s minimálním majetkem a kromě mě přešli do Nazaretu jen čtyři bývalí díleňští zaměstnanci Domečku. Paní účetní zamýšlela pro obě organizace stejná a bylo domluveno, že než získáme dostatek vlastních prostor, budu jeden až dva dny úřadovat v její kanceláři na Domečku. Od ledna 2005 jsme si pronajali prostory pro tkalcovskou dílnu v Trhových Svinech a hledali další prostory. Věřím, že nebylo náhodou, že na domečkovském koncertu kolegyně Majka zjistila od pana starosty v Borovanech, že hledají využití prostor místního zámku. Někdy v lednu jsem se za panem starostou vypravil a ten den se stal přelomovým v historii Nazaretu. Nejdříve mě zámecké prostory s vysokými stropy a schodištěm vůbec nezaujaly. Prošli jsme pak dvě další brány a nádvoří a za zahradou se objevily poměrně rozlehlé jednopatrové budovy. U nich stála velká jáva a náhle jsem cítil, že tady by mohl být Nazaret doma. Veliké místnosti působily dojmem volnosti a hlavně byly bezbariérové. S panem starostou jsme se domluvili, že delší dobu nevyužívané prostory stavebně připraví. To se opravdu stalo a už v dubnu jsme se do nich začali stěhovat. Tkalcovská dílna prozatím zůstala v T. Svinech, přijali jsme další dvě pracovnice, takže jsme v Borovanech začínali v pěti lidech.

Zpočátku jsme v celém zámeckém objektu byli jen my a místní římskokatolický farář – protože fara je v areálu zakomponována. Vybavení



Panenko UNICEF

To vše více než zdvojnásobilo kapacitu Domečku; nakonec však ani ta nestačila dalšímu rozvoji. Domeček byl už v té době nejen zařízením pro děti a mládež s handicapem, ale rozvíjel i dílenskou činnost. Právě

ních organizací Ministerstva kultury. Měl jsem od počátku zato, že pokud je to ve shodě s Boží vůlí, není třeba dělit stávající organizaci Domeček rovným dílem na dva subjekty, ale že nový Nazaret má vzniknout „na ze-

Facebook

Jedna holka povídá své kámošce: „Hele, víš o tom, že existuje nová víra?“

„Jaká, prosím tě?“

„Je to úplně nový druh náboženství a je to fakt bomba, to ti říkám. Jmenuje se FACEBOOH neboli Fejsbůh. On ti dá prostě všechno. Cítíš se osamělá? Pomodli se k němu, svěř se do jeho péče a budeš mít přátel, kolik chceš. Nechal tě kluk? Nebul, vyzpovídej se mu. Uvidíš, kolik lidí bude mít najednou tvého bejvalého za naprostého debila. Jsí nešťastná?“

Hod' mu to na krk. Do hodiny obdržíš na sto pro spoustu rad, jak to pořešit. Vyfotila jsi svého domácího mazlíčka, kterýho ve vašem paneláku nikdo, kromě tebe, nemůže cejtit? Tvoje sestry a bratři to ocení, uvidíš jaké chvalozpěvy tvůj miláček sklídí. Naštval tě nějaký politik? Řekni to, vyventiluj se, svatý hněv je taky důležitý. Uvidíš, jakými přívlastky ho ověňčí všichni věrní. A hlavně – když se s Fejsbohem kdykoli spojíš, cítíš se jako v ráji. On je dokonalý, věčný a nezaměnitelný, fakt!“

„Ty jo! Jdu do toho. Fejsbůh, můj Fejsbůh!“



Pojďme žít

Jeden muž nebyl spokojený se svým životem. Uvědomoval si, jak rychle ubíhá a neuměl najít způsob, jak to všechno zastavit. Čas se mu stával neuchopitelným, až mizivým. S bolestí sledoval plynutí roků. Když se ohlížel zpět, dostával závrať, kam se to všechno jen ztratilo.

Druhého dne muž právě oslavoval svých padesát let.

Ráno si sedl a rozhodl se, že od této chvíle nebude dělat nic, jen sledovat čas. Bude bdít a hlídat každou vteřinu, aby mu neutekla.

Uběhla hodina, pak dvě, muž se snažil sedět. Už se mu to zdálo dlouhé. Začal uvažovat, čím vším svůj čas

vyplňuje, když jej potřebuje tolik. Seděl dál a mýjelo ho všechno, i čas. Byla to nesmírně dlouhá doba. Když si představil, že by tu měl sedět jen měsíc, okamžik za okamžikem, vteřinu za vteřinou, nevydržel by žít. Na druhý den ráno vstal, nadechl se a otevřeným oknem zavolal do ulice: „Lidé, máme moře času, pojďme žít!“



Adam a Eva

Eva se vrátila z procházky po Edenu a vidí, jak se kolem jejich příbytku válí slupky od banánů, pomerančů, ohniště je vyhaslé a nedaleko spokoje leží a odfukuje Adam. Nazlobeně na něj vykřikne: „Adame,

Co zbývá nové víře popřát? Chraň FACEBOOH, ať internet nemá nikdy výpadek, nedej FACEBOOH, aby vypli proud. To by bylo zas bezvěrců.“

Pankáč v kostele

Pankáč seděl v prázdném kostele. Hleděl na Krista na kříži a srdcem mu plynuly myšlenky: „Pane, já jsem takové nic. Odpad společnosti. Lůzr. Nic jsem v životě nedokázal. Pro nikoho nic neznamenám. Jsem jen špína a bláto tohoto světa... Jsem největší hříšník, jakého kdy nosila tato zem...“

A po chvíli se z kříže ozval hlas: „Nebud' smutný, synu můj. Tohle je cesta svatých.“

proč si zase po sobě neuklidil? Pořád se jen válíš a nic neděláš!“ Adam otevře jedno oko a s klidem prohlásí: „Hele, já jsem po operaci, tak mě nech, jo?“

Z knihy Juraje Jordána Dovaly *Pankáč v kostele.*

Knihu vydalo Karmelitánské nakladatelství v r. 2014 a zakoupit ji můžete na www.ikarmel.cz nebo v kamenných prodejnách KNA <http://www.kna.cz/prodejny/>

nabytkem jsme různě improvizovali z darovaných věcí, ale po roce jsme už měli většinou vybavení vlastní. Zakrátko jsme díky grantům měli i vlastní pec a starší automobil a tak, jak potom rostla naše organizace po stránce personální, přibývaly i využívané místnosti a vybavení. Hlavně se nám však podařilo vyrábět prodejné keramické (i textilní) výrobky. Od září 2005 započal také provoz sociálních služeb – nejprve Centra denních služeb a později i Sociálně terapeutické dílny. Stále roste počet pracovníků i klientů sociálních služeb, takže z původních pěti zaměstnanců je jich v současné době třicet a z původních tří klientů více než dvacet. Pro převoz klientů a materiálu slouží tři speciálně upravené automobily, využíváme několikanásobně větší prostory než na počátku, mnohonásobně se zvýšil obrát Nazaretu (v roce 2014 více než pět



Točení na kruhu

milionů korun) i obrát vyráběného zboží (překročili jsme už hranici jednoho milionu prodaného zboží za jeden rok) a úměrně vzrostla i vybavenost - máme například čtyři pece na výpal keramiky. To vše je důležité a přináší nám to radost a uspokojení, ale ten podstatný přínos Nazaretu je někde jinde.

Více v příštím čísle...

Karel Filip

Miroslav Matouš

Modlitby všedního dne

Pln díky volám Tobě vstříc
a srdce pozvedám k Tvé výši;
vždyť bez Tebe bych nebyl nic
a jen z Tvé milosti zde dýším...

Kěž mysl má je dokořán
Tvé radě v každé těžké chvíli,

Kěž stále vím, že Tys můj Pán, jenž věrné provází a sílí.

Mé počínání, Bože, střež

A z temnot hříchů mých mne zvedni,

At' nejen tělem živ jsem dnes.

Ó, rač mi posvětit den všední!

Jsmo církví...

Pokračování na str. 3

po 2. sv. válce. Teologický posun od modernismu ke škole biblického personalismu byl pak nově vyjádřen doplněním názvu církve o „husitská“. Přihlášení se k husismu znamená návrat k biblické tradici, tj. k věrné interpretaci Písma a srozumitelnému hlásání Božího slova. Mnohé se o tom dočteme ve vysokoškolských skriptech či publikacích od prof. Z. Kučery. Stalo se tak v roce 1971 na VI. sněmu.

A zde mi dovoľ, čtenáři, jedno malé odlehčení v podobě lingvistického exkursu. Publicista Vladimír Just si ve svém netradičním *Slovníku floskulí* (Academia 2003) všimá u hesla „jako“ zajímavé konotace, kterak užívání slovní vaty odkazuje na hlubší význam, jenž leccos napovídá o myšlenkovém rozpoložení společnosti. Nadužívání slova „jako“ se dle Justa začíná projevovat už na začátku normalizace. Od 70. let hovorovou mluvu Čechů a Moravanů obohacovaly obraty typu: „Ahó, jak se jako máš? A kde to vlastně jako pracuješ? A hele, kam jedete jako na dovolenou?“ Aniz si to lidé uvědomovali, vše tehdy dělali a žili „jako“. Slovo „jako“ se stalo symptomatickým.

Chodilo se „jako“ do zaměstnání, „jako“ se studovalo. Tvářili jsme se, že máme „jako“ svobodu slova a vyznání. Napadá mě, že v mluvě mládeže se vyskytuje toto slovíčko opět nebezpečně často. Stálo by za samostatnou úvahu, proč je takové pseudovyjadřování maskující prázdnotu sdělení opět na vzestupu.

Exkurs jsem nevedl proto, že by snad duch doby „jako“ nějak souvisel s doplněním názvu církve: (jako)husitská. Lidé vně církve si často v dobré víře spojují CČSH s husitským revolučním hnutím, aniz by se pozastavili nad samotnou příčinou této události.

Tou není pochopitelně nikdo jiný než **osobnost Jana Husa. A na něj se odkazujeme ve svém názvu především. Je dobré se pozastavit nad jeho vlastním zápasem a morálním postojem, a ten srozumitelně překládat pro současnost, abychom nebyli církví jako-by husitskou, ale vpravdě husitskou a Husovou.** V rozvažování o Husovi se nelze vyhnout ústřednímu pojmu – pravda. **J. Křivánek** (*Druhou část úvahy přineseme v příštím čísle*)

